

Ik was een broedfokhond.

Ik herinner me niets meer van de plaats waar ik geboren ben.

Het was er duf en donker en we kwamen nooit in contact met mensen.

Ik herinner me nog wel mijn moeder en haar zachte pels , maar ze was zo dikwijls ziek en ze was heel mager. Ze had bijna geen melk voor mij en al mijn broertjes en zusjes. Ik herinner me dat ze één voor één stierven en ik miste hen zo.

De dag dat ik bij mijn moeder werd weggehaald, herinner ik me nog als de dag van gisteren.

Ik was triest en ontzettend bang , mijn melktandjes waren nog maar pas doorgekomen.

Ik moest eigenlijk nog bij mijn mammie blijven , maar ze was zo ziek.

Bovendien bleven de mensen zeggen dat ze geld nodig hadden en dat ze de vuiligheid die mijn zusje en ik maakten beu waren. Dus werden we gekooid en werden we naar een vreemde plaats gebracht. Enkel wij tweetjes, de anderen waren immers al allemaal gestorven.

We kropen dicht tegen elkaar en we waren bang.

Er was niemand om ons te knuffelen of te aaien. Er was zoveel te zien en we hoorden zoveel onbekende geluiden en er waren heel veel geuren. Alles was nieuw en beangstigend.

We werden naar een winkel gebracht met heel veel verschillende dieren ! Sommigen kwaakten ! ... Sommigen miauwden ! ... Sommigen piepten ! ...

Mijn zusje en ik werden in een klein kooitje gesmeten.

Ik kon er andere puppies horen.

Ik zag mensen naar me kijken. Ik hield wel van kleine mensjes , die leken wel lief en leuk. Ze wilden zelfs spelen ! De ganse dag bleven we in die kleine kooi. Soms kwamen er nare mensen die op het glas klopten en ons bang maakten. Af en toe werden we uit de kooi gehaald om vastgehouden te worden door de mensen of gewoon om ons te bekijken. Sommigen waren lief , weer anderen deden ons pijn. Dikwijls zeiden ze : Ooooh... ze zijn zoooo schattig ! Ik wil er eentje ! Maar nooit gingen we met iemand mee.

Mijn zusje stierf vorige nacht , toen het donker was in de winkel. Ik legde mijn hoofdje op haar zachte vacht en voelde het leven uit haar magere lijfje verdwijnen. Ik had hen horen zeggen dat ze ziek was en dat ik nu voor een spotprijstje zou verkocht worden , zodat ik de winkel snel zou verlaten. Toen het levenloze lichaampje van mijn zusje uit de kooi werd gehaald om weggegooid te worden , was mijn zacht gehuil het enige teken van droefheid.

Vandaag kwam er een mensenfamilie die mij kocht ! Wat een zalige dag ! Ze wilden me zó graag en waren onvoorstelbaar lief voor me , echt waar ! Ze kochten me een etensbakje en lekker eten en hondensnoepjes en het kleine meisje hield me zo liefdevol in haar armen.

Ik hield meteen van haar !

De man en de vrouw zeiden dat ik een lieve , brave puppy ben.

Ik werd Angel gedoopt.

De familie zorgde goed voor mij, ze waren zo lief en aardig en zacht. Ze leerden me het verschil tussen wat goed was en wat verkeerd was. Ze gaven me goed te eten en heel veel liefde. Het enige dat ik wou, was om deze mensen te plezieren. Ik hield van het kleine meisje en genoot ervan om met haar te spelen en rond te lopen.

Vandaag ging ik naar de dokter.

Het was een vreemde plek en ik was bang.

Ik kreeg een paar spuitjes , maar mijn beste vriendje , het kleine meisje , hield me teder vast en zei dat alles in orde was. Ik werd onmiddellijk kalm.

De dierenarts moet trieste woorden gezegd hebben , want mijn geliefde familie keek heel triest. Ik hoorde moeilijke woorden zoals heupdysplasie en iets over mijn hart. Verder verstond ik nog flarden zoals broedfokkers en ongeteste ouders. Ik weet niet wat dat allemaal betekent, maar het deed me pijn om mijn familie zo triest te zien.

Maar ze hielden nog steeds van mij en ik van hen.

Ik ben nu zes maanden oud.

Terwijl de meeste pups sterk en robuust zijn en wilde spelletjes spelen, doet elke beweging me veel pijn. Die pijn gaat nooit weg. Het doet pijn om te lopen en te spelen met mijn kleine lieve meisje. Het is ook moeilijk om adem te halen. Maar ik blijf mijn best doen om een sterke en levenslustige puppy te zijn, zoals ik feitelijk hoor te zijn, maar het is zo moeilijk. Het breekt mijn hart om mijn vriendinnetje zo triest te zien.

Ik ga regelmatig naar de dierenarts, maar er is nooit goed nieuws. Ze spreken steeds over aangeboren problemen. Ikzelf wil enkel maar de warme zon voelen, spelen, lopen en flodderen met mijn familie.

De vorige nacht was de pijn niet te harden. De is nu een vaste gezelschap in mijn leven. Het doet nu zelfs pijn om op te staan, recht te staan, te stappen en te gaan eten of drinken. Ik probeer keer op keer, maar kan uiteindelijk enkel nog zachtjes huilen van de pijn.

Ik word opnieuw in de auto gezet en naar de dierenarts gebracht.

Iedereen is zo triest en ik weet niet waarom. Ben ik stout geweest ? Ik tracht altijd lief en braaf te zijn. Wat kan ik toch verkeerd gedaan hebben ? Oh, als die vervelende pijn maar weg zou gaan. Als ik de tranen van mijn vriendinnetje maar kon drogen. Ik tracht me te strekken om haar hand te likken maar ik kom niet verder dan een kreet van pijn

De tafel van de dierenarts is koud.

Ik ben zo bang.

De mensen aaien en strelen me en ze huilen in mijn zachte vacht.

Ik kan hun liefde en verdriet voelen.

Ik slaag er in om zachtjes hun handen te likken.

Zelfs de dierenarts lijkt niet zo angstaanjagend meer. Hij is lief.

Ik voel een zachte prik in mijn voorpoot. De pijn begint te verdwijnen , ik krijg een vredig gevoel.

De kleine meid houdt me zacht vast en ik bedank haar voor al de liefde die ze mij gegeven heeft. Ik kan haar nu zelfs zachtje likjes geven.

Ik kom in een droomwereld terecht en ik zie mijn moeder en mijn broertjes en zusjes in een verre groene wereld. Ze vertellen me dat daar geen pijn is, alleen vreugde en blijheid.

Ik neem afscheid van de familie op de enige manier die ik ken : door zachtjes met mijn staart te kwispelen en door met mijn neus te snuffelen. Ik had gehoopt om vele jaren met hen door te brengen maar het heeft niet mogen zijn.

Ik hoorde de dierenarts nog iets zeggen over broedfokkers en puppyfabrieken en onbekaam fokken....

De pijn is nu verdwenen , maar ik weet dat het nog jaren zal duren eer ik mijn geliefde familie terug zal zien .

Ach : was alles maar anders geweest.....

Dit verhaal mag overal gepubliceerd of herdrukt worden in de hoop dat het fokkers uit winstbejag zal stoppen.